

[Holstein.]

usagkyndige være enige om. Hvis det derimod skulde diskuteres, hvorledes Besætningen skulde fodres billigst muligt for at give den højest mulige Ydelse, saa tiltrænges sagkyndig Oplysning, og dér kunde der med fuld Ret blive Spørgsmaal om større eller mindre Tillid til Sagkundskaben.

Naar man har set Sagkundskabens Stilling baade i 1922, i Aarene derefter og nu, hvor der ganske vist er opnaaet en tilsyneladende Enighed — jeg er tilbøjelig til at tro paa mange Omraader rigtignok paa Bekostning af de egentlige forsvarsmæssige Hensyn, hvis man vil se Forsvaret udelukkende med Krigsbrug for Øje —, saa synes jeg, det er fuldt berettiget at gøre denne Mistillid gældende ogsaa fra forsvarsinteresserede Kredse.

Dermed vil jeg ikke sige, at Sagkundskaben ikke skal høres eller spørges; selvfølgelig skal den spørges og høres, men det er gennem Samraad med den ansvarlige Sagkundskab, at de forsvarsinteresserede Politikere maa søge at danne sig en selvstændig Mening om, hvorledes Forsvaret kan gøres mest muligt effektivt indenfor den givne finansielle Ramme.

Og her vil jeg gerne sige, at jeg for mit Vedkommende holder fast ved, og jeg haaber, de Konservative vil holde fast ved, at i den finansielle Ramme, der blev lagt i 1922, er der i Virkeligheden slet ikke Spørgsmaal om en høj Standard, som „Berlingske Tidende“ synes at ville gøre gældende, nej, den er simpelt hen Udtryk for det forsvarsmæssige Eksistensminimum. Den er ikke Udtryk for en høj forsvarsmæssig Levefod, den er Udtryk for et Eksistensminimum, hvis Forsvaret skal kunne løse sine selvfølgelige Hovedopgaver, hvis det, den højtærede Forsvarsminister har indsat i Lovens § 1, overhovedet skal kaldes et Forsvar.

I Øjeblikket har vi aldeles ikke en kampdygtig Felthær og en kampdygtig Marine, vi har et kæmpemæssigt Landeværnskorps paa 3 Divisioner, og vi har en fuldstændig forældet og utilstrækkelig Flaade. Det er det sande Forhold. Og jeg synes, at det blandt andet var et Spørgsmaal, som var værd at faa grundigt belyst og grundigt overvejet med Sagkundskaben, om 2 Divisioner, der var vel uddannet, vel udrustet og vel ført, med udmærkede Chefer og Befalingsmandsrammer, maaske ikke var at foretrække, om de ikke gav mere Valuta indenfor de finansielle Rammer, der er Tale om fra konservativ Side, end de 3 Divi-

sioner, svage, tungtvirkende, langsomt mobilisable, ude af Stand til, hvis ikke Skæbnen er os ekstraordinært gunstig, under en stor Konflikt at løse den Opgave, Venstre i sin Betænkning i 1922 satte som en Hovedopgave: at tage de første Stød af Angribere, som vil krænke Danmarks statspolitiske Højhedsret og territoriale Uafhængighed paa en saadan Maade, at det var uforsvarligt ikke at sætte sig til Modværge mod det.

Der er tre Hovedfaktorer, som spiller den afgørende Rolle, hvis man skal sige, om et Forsvarsberedskab er forsvarligt eller uforsvarligt — jeg mener, det er ganske uforsvarligt i Øjeblikket —: Personellet, det menige Mændskab og Befalingsmandskabet, Materiellet og Uddannelsen.

Med Hensyn til Befalingsmandskabet vil jeg gerne sige, at det, der i mine Øjne var den største Fejl i 1922 fra Venstre-regeringens Side — jeg har sagt det Gang paa Gang til mine daværende konservative Meningsfæller —, var, at man i saa høj Grad svækkede Hærens Hjerne, nemlig Hærens øverste Ledere, og at man lammede dens Rygrad ved at sønderdele et af Verdens, det tror jeg roligt man tør sige, bedste Underofficerskorps. Den Ulykke, som skete dér, er næsten uoprettelig.

Nu erkendes det fra alle Sider, at her mere end noget andet Sted trænges der til Reform, og jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, hvad Befalingsmandskabets Evne til at føre Troppeenheder i Virkeligheden betyder — det samme gælder selvfølgelig for Flaadens og Luftflaadens Vedkommende.

For ikke ret mange Aar siden var der en fransk General heroppe, nuværende Divisionsgeneral i Metz, en højt betroet fransk Officer, som i Officersforeningen holdt et Foredrag om sine Erfaringer fra Verdenskrigen. Han udtalte, at det, der havde allerstørst Betydning for en Hær i Felten, var Føringen, hellere en Hær af middelmaadige Soldater med første Rangs Førere end en Hær af første Rangs Soldater med middelmaadige Førere, og han mindede de danske Officerer om en Udtalelse af selveste Napoleon i hans Erindringer fra St. Helena, hvor Napoleon vurderede sin personlige Nærværelse og Ledelse paa Slagmarken til at være værd Hundrede Tusinde Mand. Den franske General følger til, at for dem, der har læst Napoleons Krigshistorie, var denne Vurdering overmaade beskedent.

Nu mener jeg jo ikke, at vi skulde